

Schweiger Lilla

SOK BOSZORKA VAN PANZIÓ

I. könyv

Előszó

A könyv szereplői részben létező, valóságos személyek (*Graciella Fragile, Robusztó El Rustico, Bizsu, Zizsu, Ella-Luna (Holdbébi), Miló, az almaherceg*) részben kitalált, gonosz (*Főn a gonosz Széldémon, a Fémpanyák, a gonosz Lápi boszorka csatlósai*) vagy jóságos lények (*Szélkakas boszorkák, a Virágtündérek és virágboszorkák, a mohamanók stb.*).

A színhelyek is hasonló módon vagy valóságosak, vagy kitaláltak, mint pl. Kovászna, (*Kézdivásárhegytől 20 km-re, délre található, a Kárpátok kanyarulatában, a Berecki-bavasok lábánál*), Martinláros, Hercegláros, a Sok boszorka van vendéglő és hotel, (*Bajorországban*), a Fehér Boszorkák birodalma, a Vörös Baglyok birodalma (*az Andechsi grófság, Bajorországban*), Hosszúhíd, Bajorországban, a Vörös kolostor (*Brüsszel*).

A történetek középpontjában a Robusztó el Rustico család és rokonai állnak. Ők hús-vér emberek, de annyiban mégis különböznek a hétköznapi emberektől, hogy különleges adottságokkal is rendelkeznek. A könyv 12 hónap történetét meséli el, amelyben bepillantunk a Robusztó család hétköznapijaiba és rendkívüli kalandjaikba.

A család a 7 tó vidékén él a Martinlárosi erdő kellős közepén, ahol jólmenő vendéglőt és hotelt működtetnek. Az őket körülvevő lárvidéket többségében barátságos lények népesítik be, mint pl. az Erdő és a Mocsár szelleme, az erdei nimfák, és a hattyúlányok. A szomszédos Mohafalva a mohamanók birodalma. A Hercegláros melletti birtok viszont a Vörös baglyok

vadászterülete, de emellett ők gondoskodnak az egész vidék biztonságáról. A fémboszorkák az emberek segítői, nem úgy mint a nádasban rejtőzködő, gonosz Mocsári banya, a lányával Tihánával, akiknek gyakran áll a szolgálatába a pénzéhes Lápi boszorka. A Citrom Sármány tó fölött lévő kastély lakói a jó-ságos és segítőkész tavitündérek, a közeleső Kócsagvárban pedig Kökénybábi és Somanyó vezetésével iskola, vendéglő és kolostor működik. Röviden így lehetne bemutatni a 7 tó vidékét és lakóit. Ja és még egy helyszínt majdnem kifelejtettem, a Zöld szigetet, ahova Robusztó „James Bondként göngyölít fel egy emberrablás ügyet! A sziget úrnője egy bizonyos Abszintrika és partnere, a Papaya bár tulajdonosa, Kalamáré.

Szentivánéj a Sok boszorka van farmon - június

Cinke Panka óvatosan kikémlelt a fészkéből, s amikor látta, hogy „tiszt a levegő”, rárepült a Sok boszorka van vendéglő bejáratát díszítő szarvas tróféára, dobantott egyet rajta majd továbbrepült a martinláposi erdő egyik tölgyfájára. Miközben kukacot keresett a fiókái számára, mellé szegődött Vöröske, a mókus, később a párja Franco Néró, a fekete mókus is csatlakozott hozzájuk. Vidáman cseverésztek így hármásban, már amennyire a mókusok és a cinkék értik egymás nyelvét és közben mindenki tette a dolgát. Az idillnek egy fekete holló vetett véget, ami olyan félelmetes sebességgel zúgott el felettük, hogy a kis állatok ijedten szétrebbentek. Pedig a holló csak Munin volt, a Hermész postaközpont alkalmazottja, aki éppen csomagot hozott Robusztóéknak, a vendéglősöknek. Elegáns uniformisában le sem szállt, csak lepottyantotta a küldeményt a vendéglő bejárata előtt, s már repült is tovább. EllaLuna, a 4 éves, vöröshajú, kis „boszorka”, csinos, zöld-fehér pöttyös ruhácskájában éppen a ház előtt sepregetett, Zizu nagynénjével.

– Jajj, de jó, csomagot hozott a postás! – örvendezett Ella a küldemény láttán. – S mivel nagyon szeretett ajándékot kapni, azonnal ki akarta bontani.

– Úgy látom Kovásznából érkezett! – mondta Zizu, amikor tüzetesebben megnézte a feladót. – Na, gyere, vigyük be

Graciellának! – és ezzel felkapta könnyedén a dobozt a földről. Ella meg boldogan, viháncolva ment utána. Amikor a konyhablak alá értek, bekiabáltak Graciellának:

– Anya! Csomag érkezett!

– Lulla, csomag érkezett! – visszhangozta Ella, aki így becézte a nagyanyját.

– Megyek azonnal! – jött rá a válasz a konyha mélyéből. Majd kiszáradva megjelent Lulla-Graciella, teljes életnagyságban, könyékig feltűrt blúzban, – mert éppen eperlekvárfőzés közben zavarták meg, – nos, mi történt? – kérdezte, mire Zizu a konyhaasztalon lévő küldeményre mutatott. Graciella még hozzá sem ért, de már a belőle kiáramló szagról megállapította, hogy: – Szerintem finom, füstölt kolbász lesz benne.

– Jaj de jó bóbász, bóbász! – ujjongott kicsi Ella és körbetáncolta a nagy tölgyfaasztalt.

– Majd csinálunk belőle rakott krumplit!– tette hozzá Bizsu, Ella édesanyja, aki éppen Graciellának segített a befőzésben. – De még mielőtt nekiesnénk, Zizu, légszíves szóljal már Robusztónak! – mondta Graciella. Ő volt ugyanis, Zizu és Bizsu édesapja, alias a nagy kolbász szakértő a családban.

Erősgyomrú Robusztó éppen az állatokat etette az erdei telepen, de a kolbász hírére azonnal abbahagyta a szénabálák pakolását, és felvillanyozódva követte a kisebbik lányát a konyhába. Ott aztán a főköstolók szakértelmével, levágott egy nagy karikát belőle, majd, mint a reklámfilmekben, élvezetes arccal beleharapott, azaz harapott volna, mert abban a minutában, amint a szájához közelítette, förtelmes szag csapta meg az orrát. Először eltorzult az arca majd olyan fancsali képett vágott, mintha legalábbis egy bűzborz undorító folyadékot spricelt volna az orra alá, mert a kolbásznak átható fokhagyma, rothadó káposzta, égő toll és égett gumi keverék szaga volt.